

foreligger til Behandling, ikke vilde lægge Hindringer i Vejen for en saadan Ordning. Der er ogsaa Grund til at nævne, at dette Lovforslags Bestemmelser tillader en Graduering af Arbejdstiden efter Arbejdets Effektivitet, saaledes at der for ikke-effektivt Arbejde kommer til at gælde en længere Arbejdstid end 8 Timer, ganske i Overensstemmelse med det Princip, Regeringen har accepteret med Hensyn til Statens Tjenestemænd. Rammen for dette Lovforslag er saa vidt, at jeg tvivler om, at ret mange kan tro paa, at Fremtiden vil bringe større Arbejdstidsforlængelse, end der vilde kunne rummes indenfor dette Forslags Rammer. Jeg skulde tro, at den væsentligste Følge af Forslagets Gennemførelse vil være den at bringe Ro om en Sag, hvor selve den Uro, der er opretholdt om Sagen i det sidste Aar, har kostet Landet uhyre Summer.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at man maatte lægge Mærke til, at der rundt om i Landene viste sig en stigende Utilfredshed med den Lovgivning, der fandtes angaaende Arbejdstiden. Jeg vil gerne i den Anledning sige, at jeg synes, at efter at saa mange Lande har gennemført en Lovgivning om dette Spørgsmaal, bør vi her i Danmark ikke behandle dette Spørgsmaal ensidigt, men se, hvad det er, der fremhæves fra de forskellige Sider. Saa vidt mig bekendt er de Ændringer, der er sket i den sidste Tid med Hensyn til den lovfæstede Arbejdstid i Udlandet, følgende: at der i Holland ved en Lov af 20. Maj 1922 er gennemført en Forlængelse af Arbejdstiden, vel at mærke fra 45 til 48 Timer ugentlig, og at der, som Følge af en Domsafsigelse indenfor en Del af den australske Industri, er sket en Forlængelse af Arbejdstiden fra 44 Timer til 48 Timer. Med andre Ord, de to Lande, jeg her nævner, har ved en Revision netop fastslaaet 48 Timers Arbejdsugen.

Jeg kan heller ikke undlade overfor Ministerens Udtalelse at gøre opmærksom paa, hvorledes man ude i Europa fra Sider, der maaske er lige saa moderate og konservative som den højtærede Minister selv, ser paa denne Sag. Jeg skal her med den højtærede Formands Tilladelse nævne, at ved en Banket, der for kort Tid siden fandt Sted i den kooperative Arbejderforening i Frankrig, udtalte Arbejdsministeren Peyronnet følgende om 8 Timers Arbejdsdagen: „Loven er Genstand for megen uberettiget Modstand, og man overser den Adgang, vi har, og som er blevet benyttet, til at tillempe den efter de enkelte Industriers specielle Behov. Og hvor store Fordele har den ikke bragt og vil den ikke

efterhaanden bringe Arbejderne? Den vil øge Adgangen til at bo udenfor Byen og til at anlægge Haver, den har fremmet Søgningen af Biblioteker og Aftenskoler og Fagkursus, den er et virksomt Led i Kampen mod Alkoholismen. Lad os indregistrere disse glædelige Virkninger, og lad os vente i Tillid til, at Virkningerne i det lange Løb skal blive endda glædeligere. Det at hindre, at Arbejderklassen bliver udslidt, betyder en Kapital for Nationen“. Med Hensyn til Paastanden om, at den franske Industri ligger under for udenlandsk Konkurrence paa Grund af 8 Timers Dagen, henviste samme Minister til, at andre Lande har tilsvarende Bestemmelser for Arbejdstiden, og til, at Statistikken over Udførselen viser betydelig Opgang for de franske Industriprodukter. „Loven om 8 Timers Dagen“, sagde han, „har ikke skadet vor Eksport“.

Naar det ærede Medlem Hr. Drachmann som sædvanlig fremdrog, hvilke Ulykker 8 Timers Arbejdsdagen kan medføre, kan jeg ikke nægte mig den Fornøjelse at minde om, hvad hans ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte her i Folketinget om 8 Timers Arbejdsdagen for kun et halvt Aar siden. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte da: „Det er slet ikke Arbejdstiden, det er slet ikke Spørgsmaalet om 8, 9 eller 10 Timers Arbejde, det kommer an paa, men det, det kommer an paa, er Arbejdets Intensitet. Naar man ved intensivt Arbejde — ved *intensivt* Arbejde vel at mærke — har arbejdet i 8 Timer, tror jeg, det kan være tilstrækkeligt. Jeg tror ikke, at det Arbejde, der præsteres efter den Tid, er ret meget værd, og jeg tror, at det, som det praktisk talt i Spørgsmaalet om disse Ting kommer an paa, er først og fremmest, om Arbejdsintensiteten er gaaet nedad, og dernæst om Arbejderne er villige til at arbejde i to Skifter, for at et andet overordentlig væsentligt Spørgsmaal ved Produktionsomkostningerne, nemlig Udnyttelsen af Materiellet, kan blive løst paa en saadan Maade, at Produktionsomkostningerne bliver nedsat det mest mulige“.

Jeg skal endnu til disse Bemærkninger føje, at man af Ministerens Udtalelser om, hvad der har fundet Sted i Sverige paa dette Omraade, kunde faa det Indtryk, at han kun havde læst, hvad de svenske Arbejdsgivere har skrevet, men ikke hvad Flerpartiet i den svenske Socialstyrelse har udtalt om 8 Timers Arbejdsdagen. Ministeren udtalte sig om den Indflydelse, den havde haft paa Produktiviteten i den svenske